

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 000306 18 Pž 4
Brčko, 26.03.2018. godine

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Nedić Srđana, kao predsjednika vijeća, Kadrić Zijada i Kovačević Maide kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca s.p. „PALMA 1“ Restoran vl. E.Z., zastupan po punomoćniku Simić Mirku, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zakonskom zastupniku Pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, odlučujući o žalbi punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka izjavljenoj protiv rješenja Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 17 Rev od 20.12.2017. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 26.03.2018. godine, donio je slijedeće

R J E Š E N J E

Žalba Simić Mirka, advokata iz Brčkog, se ODBIJA i rješenje Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 17 Rev od 20.12.2017. godine, POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Rješenjem Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 17 Rev od 20.12.2017. godine odlučeno je:

„Simić Mirko, advokat iz Brčkog, kažnjava se novčanom kaznom od 1.000,00 KM zbog vrijeđanja suda učinjenog u reviziji izjavljenoj dana 11.08.2017. godine protiv presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 Pž 3, koju kaznu je dužan platiti u roku od 30 dana od dana prijema rješenja.

Žalba ne zadržava izvršenje rješenja.”

Protiv navedenog rješenja punomoćnik tužioca advokat Simić Mirko je blagovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog

postupka i pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži, pobijano rješenje ukine i „obustavi postupak u ovom predmetu“.

Nakon što je ispitao pobijano rješenje u smislu odredbe člana 345. u vezi sa odredbom člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta proizilazi:

da je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 13 Ps 2 od 29.08.2016. godine tuženi obavezan da tužiocu na ime naknade štete isplati iznos od 51.883,92 KM sa zakonskom zateznom kamatom na iznos od 35.670,00 KM počev od 23.11.2006. godine pa sve do konačne isplate, te na iznos od 16.213,92 KM počev od 01.02.2007. godine pa sve do konačne isplate, dok je sa viškom tužbenog zahtjeva tužilac odbijen, a odlučeno je i da svaka stranka snosi svoje troškove postupka,

da je presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 16 PŽ 3 od 07.06.2017. godine žalba tužioca odbijena, a žalba tuženog djelimično uvažena i prvostepena presuda preinačena, tako što je tuženi sada obavezan da tužiocu naknadi štetu u ukupnom iznosu od 38.565,00 KM i da plati zakonsku zateznu kamatu i to na iznos od 35.390,00 KM od 23.11.2006. godine, a na iznos od 3.175,00 KM od 01.02.2007. godine pa sve do konačne isplate, dok je tužilac obavezan da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 13.818,25 KM,

da je protiv drugostepene presude tužilac putem punomoćnika Simić Mirka, advokata iz Brčkog, dana 11.08.2017. godine izjavio reviziju i u istoj, između ostalog, naveo *„tačno je da je dokazivanje probatio diabolico (đavolski posao), ali ovakva tvrdnja i stav drugostepenog suda nas podsjeća na onu anegdotu kada profesor pita studenta kada je bačena atomska bomba na Hirošimu i koliko je ljudi poginulo, pa kada student odgovori tačnu brojku poginulih ljudi, onda profesor kaže to nije dovoljno kolega, imena, imena ... Očigledno je drugostepeni sud postupio na ovaj način i iz tih razloga odbio žalbu tužioca u pogledu glavnog zahtjeva”*,

da je presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 17 Rev od 22.11.2017. godine odbijena revizija tužioca,

i da je revizijski sud primjenom odredaba članova 140. i 213. Zakona o parničnom postupku dana 20.12.2017. godine donio rješenje

broj 96 o Ps 000306 17 Rev kojim je punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka kaznio sa novčanom kaznom od 1.000,00 KM zbog vrijeđanja suda učinjenog u reviziji izjavljenoj dana 11.08.2017. godine protiv presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 000306 16 PŽ 3, te odredio i da žalba ne zadržava izvršenje rješenja, uz obrazloženje da navodi punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka izneseni u reviziji „sami po sebi, predstavljaju uvredu suda jer su očigledno suprotni opšte prihvaćenim normama uobičajenog jezika u komuniciranju stranaka sa sudom, s obzirom da izlaze iz okvira dozvoljenog sadržaja pravnih sredstava kojima se može osporiti pravilnost i zakonitost sudske odluke i prelaze granice zahtijeva korektnog odnosa prema sudu, kao instituciji društva”.

Odluka revizijskog vijeća da pobijanim rješenjem novčano kazni punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka je pravilna.

Prije svega, žalbeni navod advokata Simić Mirka da se revizijsko vijeće nije pozvalo niti na jednu odredbu Zakona o parničnom postupku kada je odredilo da žalba ne odlaže (zadržava) izvršenje pobijanog rješenja o kažnjavanju iako tačan, ne utiče na pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, jer je odluka revizijskog vijeća sadržana u stavu drugom izreke pobijanog rješenja (da žalba ne zadržava izvršenje rješenja), kod toga da je odredbom člana 145. stav 1. Zakona o parničnom postupku samo propisano da žalba protiv rješenja iz člana 140. tog zakona ne odlaže izvršenje rješenja (dakle, navedena odredba ne propisuje nikakve dodatne uslove pod kojima žalba ne bi odlagala izvršenje rješenja, a što bi onda iziskivalo i potrebu suda da tu svoju odluku i obrazloži), pravilna i zakonita.

Nadalje, neosnovano je ukazivanje punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka da je donoseći pobijano rješenje revizijski sud povrijedio odredbu člana 139. Zakona o parničnom postupku, jer je rješenje doneseno nakon što je postupak po reviziji okončan i nakon što je revizijska presuda dostavljena strankama (presuda kojom je odlučeno o reviziji donesena 22.11.2017. godine, dostavljena punomoćniku tužioca 07.12.2017. godine, a pobijano rješenje o kažnjavanju doneseno 20.12.2017. godine).

Naime, pobijano rješenje nije doneseno primjenom odredbe člana 139. Zakona o parničnom postupku, kojom je propisano da će sud u toku postupka kazniti novčanom kaznom do 5.000,00 KM stranku, zakonskog zastupnika, opunomoćenika ili umješaća koji su svojim parničnim radnjama teže zloupotrijebili prava priznata tim zakonom, već na osnovu odredbe člana 140. stav 1. istog Zakona, kojom je propisano da će

novčanom kaznom do 5.000,00 KM sud kazniti lice koje u podnesku vrijeđa sud, stranku ili drugog učesnika u postupku. Dakle, sud u smislu odredbe člana 139. Zakona o parničnom postupku novčanu kaznu izriče u toku upravljanja postupkom (parnicom) ukoliko se teže zloupotrebljavaju prava priznata tim zakonom, dok je uslov za izricanje novčane kazne u skladu sa odredbom člana 140. Zakona o parničnom postupku samo da se u podnesku vrijeđa sud, stranka ili drugi učesnik u postupku, a ne i da sud svoju odluku o kažnjavanju mora donijeti u toku postupka.

Prema tome, kako je punomoćnik tužioca advokat Simić Mirko navode na kojima je revizijsko vijeće zasnovalo svoju odluku o kažnjavanju iznio u podnesku, odnosno u reviziji izjavljenoj protiv drugostepene presude, pravilno je postupilo revizijsko vijeće kada je pobijano rješenje donijelo primjenom odredbe člana 140., a ne odredbe člana 139. Zakona o parničnom postupku.

Neosnovano je i ukazivanje u žalbi da je revizijski sud održavši dvije sjednice vijeća i to jednu na kojoj je odlučivalo o reviziji (sjednica održana dana 22.11.2017. godine) i drugu na kojoj je donijelo rješenje o kažnjavanju (sjednica održana dana 20.12.2017. godine) postupio suprotno odredbi člana 361. (kojom je propisano da se u postupku povodom revizije na odgovarajući način primjenjuju odredbe ovog zakona o žalbi protiv presude) u vezi sa članom 331. Zakona o parničnom postupku (kojom je u stavu 1. propisano da se odluke Apelacionog suda donose poslije vijećanja glasanjem). Ovo stoga što navedenim odredbama Zakona o parničnom postupku nije propisano da Apelacioni sud, kada odlučuje u žalbenom ili revizijskom postupku sve odluke mora donijeti isti dan, jer u situaciji kao što je konkretna, kada je trebalo donijeti jednu meritornu odluku (presuda kojom se odlučuje o reviziji) i jednu procesnu odluku (rješenje o kažnjavanju) odluke ne moraju biti donesene isti dan.

Tačno je da je članom 10. stav 1. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama propisano da svako ima pravo na slobodu izražavanja i da to pravo obuhvata slobodu mišljenja i prenošenja informacija i ideja bez miješanja javne vlasti i bez obzira na granice (pravo na slobodu izražavanja određeno je i članom II stav 3. tačka h Ustava Bosne i Hercegovine). Međutim, ostvarivanje navedenih sloboda, budući da uključuje obaveze i odgovornosti, može podlijegati takvim formalnostima, uvjetima, ograničenjima ili sankcijama predviđenim zakonom koje su neophodne u demokratskom društvu radi zaštite ugleda ili prava drugih i radi očuvanja autoriteta i nepristrasnosti sudstva. Navedeno shvatanje izrazio je i Evropski sud za ljudska prava (npr. presuda od 31.05.2011. godine Žugić protiv Hrvatske- zahtjev broj 3699/08) prema kojem sloboda izražavanja nije neograničena i određeni

interesi kao što je autoritet sudske vlasti dovoljno su važni da opravdavaju ograničenja ove slobode.

Imajući u vidu navedeno, te polazeći od samog sadržaja podneska (revizije) u kojem je punomoćnik tužioca advokat Simić Mirko iznio sporne (gore citirane) navode, koje izražavanje i po ocijeni ovog suda, osim što ne sadrži pravno relevantne argumente, prelazi granicu profesionalnog i uljudnog ponašanja advokata (punomoćnika) u sudskom postupku i nije primjereno razini ophođenja koja treba postojati u praksi, odnosno daleko je izvan okvira ostvarivanja dopuštenih i zakonitih procesnih radnji kojima bi se štitio interes stranke i predstavlja vrijeđanje suda (a ne iznošenje mišljenja i stava u pogledu drugostepene presude, kako se to žalbom neosnovano nastoji ukazati), pa kada je to tako, onda je jasno da je revizijsko vijeće u konkretnom slučaju pravilno i zakonito postupilo kada je pobijanim rješenjem novčano kaznilo punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka, a sama visina kazne primjerena je težini i značaju uvrede iznesene u reviziji uz naglasak da je revizijski sud pobijanim rješenjem novčanu kaznu odredio u iznosu od jedne petine od moguće kazne koja je propisana odredbom člana 140. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Kritika stranke (njenog punomoćnika) na rad suda nikada ne smije prijeći određene granice (potrebno razlikovati kritiku i uvredu). Ako je jedina namjera bilo kojeg oblika izražavanja uvrijediti sud, ili članove suda, kao što je to, po ocijeni i ovog suda, u konkretnom slučaju učinio punomoćnik tužioca advokata Simić Mirko u reviziji izjavljenoj protiv drugostepene presude, onda sankcija koja se izriče (novčano kažnjavanje) ne predstavlja povredu člana 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama.

Stoga, ovaj sud nalazi da se donošenjem odluke o kažnjavanju punomoćnika tužioca Simić Mirka težilo ostvarivanju legitimnog cilja održavanja autoriteta sudske vlasti u smislu člana 10. stav 2. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, odnosno miješanje revizijskog suda u slobodu izražavanja je bilo propisano zakonom (odredba člana 140. stav 1. Zakona o parničnom postupku) i srazmjerno je gore navedenom cilju koji se nastojao ostvariti (očuvanje autoriteta sudske vlasti).

Za donošenje odluke o visini novčane kazne irelevantni su navodi punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka izneseni u žalbi kojima ukazuje da u velikom broju krivičnih predmeta novčane kazne znaju biti znatno manje u odnosu na kaznu koja je njemu izrečena pobijanim rješenjem, jer kako je Zakon o parničnom postupku svojim odredbama

propisao, odnosno regulisao postupak u slučaju nepoštovanja suda (pa samim tim i odredio novčane iznosi do kojih se može izreći kazna), onda činjenice i okolnosti koje se vezuju za druge postupke ne mogu biti od značaja prilikom određivanja iznosa kojim će se kazniti lice koje je u parničnom postupku u podnesku vrijeđalo sud.

Obzirom na sve dosad navedeno, ovaj sud nije mogao kao osnovane prihvatiti ni navode žalbe da se u konkretnom slučaju radi o subjektivnoj povrijeđenosti članova revizijskog vijeća koji su donijeli pobijano rješenje o kažnjavanju. Ovo tim prije što se punomoćnik tužioca advokat Simić Mirko u žalbi nastavlja iznositi paušalne navode, tako što na četvrtoj strani svoje žalbe navodi kako „izražava opravdane sumnje u nepristrasnost revizijskog vijeća i to objektivno, jer sud ne može i ne smije imati nikakve lične interese i razloge u prosuđivanju konkretnih činjenica, niti cijeniti jesu li određene riječi i tekst uvredljivi, ako se ti navodi i sam tekst tiču njega samoga, iz tih razloga ne može se smatrati dovoljno nepristrasnim i objektivnim sud koji je u procjenu uvrede unio eventualno lična osjećanja i eventualnu povrijeđenost, kao i shvatanja da li je on lično pogođen navodnim vrijeđanjem suda“. Ovom prilikom punomoćnik tužioca advokat Simić Mirko potpuno zanemaruje činjenicu da je osnov kažnjavanja uvreda suda kao institucije, a ne uvreda sudija kao pojedinaca.

Kako je odredbom člana 140. stav 1. propisano da će novčanom kaznom do 5.000,00 KM sud kazniti lice koje u podnesku vrijeđa sud, stranku ili drugog učesnika u postupku, te kako niti jednom odredbom Zakona o parničnom postupku nije propisana obaveza suda da u postupcima u kojima odlučuje o novčanom kažnjavanju, licu kojem se izriče kazna omogućí izjašnjavanje (saslušanje) o „spornim“ navodima koji su izneseni u podnesku (u konkretnom slučaju reviziji), onda je neosnovano i ukazivanje punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka u žalbi da su mu donošenjem pobijanog rješenja povrijeđena prava na pravično suđenje i djelotvoran pravni lijek garantovana članom 6. stav 1. Evropske konvencije o osnovim ljudskim pravima i slobodama i članom 2. stav 3. tačka 3) Ustava Bosne i Hercegovine, obzirom da nema povrede navedenih konvencijskih i ustavnih načela kada je odluka zasnovana na pravilnoj primjeni zakonskih propisa. Naglašavamo da prema važećoj praksi Ustavnog suda Bosne i Hercegovine i Evropskog suda za ljudska prava ova vrsta disciplinskog postupka ne potpada pod zahtjeve člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, jer izricanje novčane kazne za vrijeđanje suda ne predstavlja odluku o nekom pravu ili obavezi građanske naravi, niti je formalno razvrstana kao krivično djelo, obzirom da se zasniva na odredbama Zakona o parničnom

postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a ne na odredbama Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Slijedom navedenog, kako navodi punomoćnika tužioca advokata Simić Mirka izneseni u žalbi nisu osnovani, valjalo je njegovu žalbu odbiti i pobijano rješenje potvrditi, odnosno odlučiti kao u izreci ovog rješenja, a na osnovu odredbe člana 344. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić